

Siklósi András

Szellemi, lelki, erkölcsi és hitbeli adalékok a magyarság megmentéséhez

Egykor a magyar fajta is a krisztusi tökéletességet közelítő, istenarcú, kultúrmissziót betöltő és legyőzhetetlen nép volt. Nem meglepő, hogy az alvilág romboló erői ellene támadtak, hogy maga a Sátán és démoni szövetségesei próbálják országát megkaparintani, őt pedig szétszórni, beolvasztani vagy megsemmisíteni. Ma már ez a küzdelem végkifejletéhez érkezett. A nemzet keresztre szögezve, tehetetlenül és hitetlenül várja a csodát, miközben rettenetes haláltusáját vívja. Csakhogy Jézus feltámadt, s ebben külön-külön mindnyájunknak része lehet, de **arra nincs példa a világtörténelemben, hogy egy elvérzett, kiirtott nép valaha életre kelt a semmiből.** Nekünk tehát minden fájdalmunk dacára, még élve, s **őnerőnkre támaszkodva le kell szállnunk a keresztről,** ha a Magyarok Istene is úgy akarja. Mert széthordott javakat, kiüresedett hagyományt, betiltott anyanyelvet, elrabolt országrészeket némi fáradsággal és áldozattal vissza lehet még szerezni; de a nemzethalál után már megmaradásról vagy újjászületésről többé nem beszélhetünk.

Nem kétséges, hogy ma is van feladatunk és küldetésünk, de biztosan nem az, hogy fölládozzuk magunkat másokért, hogy életünk árán is galambokká szelídítsük a húsunkat szaggaató keselyűket. **A mi dolgunk éppen az – mint a fény s a tudás legősibb népének –, hogy megőrizzük** (s minden jó szándékú nációval ingyen megosszuk) **a ránk bízott isteni talentumokat, továbbadjuk az életet, s fönnmарadjunk a világ végéig, hogy a természeti és égi törvényekkel összhangban, boldogan s békességben építhessük lelkünket, otthonunkat, hazánkat.** S ha ettől bárki erőszakkal el kíván téríteni, vagy eredményeinktől, alkotásainktól meg próbál fosztani, vagy bármi okból kardot ránt ellenünk, bizony kapja meg, amit megérdemel! Sajnos az amerikanizálódó világban uralkodó multinacionális, globalizációs elnemzetlenítő folyamatok sem kedveznek a magyar törekvések elfogadtatásának; de **mi mégsem mondhatunk le igazunk minél teljesebb érvényesítéséről, szabadságunk, semlegességünk, nemzeti önrendelkezésünk és egységünk megteremtéséről, zsvány módra elbirtokolt területeink visszaszerzéséről.**

Kulcsszavaink a következők legyenek: **önvizsgálat, önellátás, önvédelem.** Ezek vonzásában próbáljunk tömörülni, kisebb-nagyobb közösségekké szerveződni, majd elindulni a kitűzött célok, a nemzet valódi emelkedése felé. Szögezzük le, hogy egy nemes ügy elgáncsolása, egy ember pályájának kerékbe törése, egy nemzet keresztre feszítése még nem föltétlenül a halált s a véget jelenti,

hanem csupán a gonoszság ideiglenes térnyerését. A föltámadás reménye, a magasabb rendű értékek választása mindig üdvösebb, mint a csupasz porhüvely megmentése, ill. a tűrhetetlen megaláztatások lenyelése. **A bátor nemzetszolgálat** – legyen bármi a bére – **mindenkor áldásos, gyümölcsöző életet jelent;** míg a meddő, könnyelműen elherdált, pláne a nemzet kárára fordított élet, átkot. Könnyekből, búskomorságból, „sírva vigadásból”, dühből és gyűlölködésből építkezni nem lehet. Lelkünkben, nemzettudatunkból tehát sürgősen száműzzük az efféle gátló koloncokat, s **kölcsönös türelemmel, megértéssel, szeretettel kíséreljük meg az önmagunkra találást,** majd mozduljunk el egy fundamentálisabb, hasznosabb létezés irányába. Ne verjük féltéglával a mellünket, hogy milyen kiváló hazafiak, remek próféták vagyunk, hiszen selejtes vagy értékes voltunkat úgyis eldönti majd a könyörtelen idő. Ugyanakkor **legyen tartásunk és méltóságunk bármilyen helyzetben;** ne keressük a hatalom kegyeit, s ne bénítson bennünket kisebbségi érzés. Jogainkért, érdekeinkért, anyagi és szellemi javainkért álljunk ki határozottan; ne hagyjuk magunkat elkábitani és sarokba szorítani; továbbá tartsuk számon sérelmeinket, s támogassuk bajba jutott vagy nélkülöző testvéreinket.

Úgy gondolom, **az istenhit és a hazaszeretet minden magyarnak rendkívül fontos,** s igen harmonikusan kiegészítik egymást. Csak akkor élhetek önmagammal s a világgal teljes szellemi-lelki összhangban, ha nem állítom szembe őket, hanem mindkettőhöz egyformán ragaszkodom, s jó testvérként megfermek a szívemben. Megtapasztaltam azt, hogy akik kizárólag a transzcendens dolgokba csimpaszkodnak, azok előbb-utóbb bigottá válnak, s szajátatva reménykednek az isteni beavatkozásban, miközben saját kötelességeiket elhanyagolják honfitársaikkal és hazájukkal szemben. Akik viszont kikapcsolják, megtagadják a rejtett misztériumokat, amolyan „sült-realistaként” az önzetlen, egészséges hazafiságra is képtelenek, mert beléjük fészkel a gyűlölködő sovinizmus, s a legkisebb kudarcok is porig sűjtják őket. Mindkét oldal elrugaszkodik a valóságtól, s vallási fanatizmusában, ill. politikai elvakultságában hajlamos a rossz döntésekre, a küzdelem korai feladására, vagy éppenséggel önnön képességeinek, hatásugarának fölülbecslésével mások bajba sodrására. Aligha kell részleteznem, milyen szörnyű lehet mindkettő a nemzet szempontjából. Nem könnyű tehát megtalálni a helyes egyensúlyt istenhit és hazaszeretet között, azonban ez elengedhetetlen feltétel ahhoz, hogy – a ránk törő külső és belső ellenségekkel szemben – önvédelmi élethalálharcunkat elődeinkhez méltóan megvívjuk. Mert bárki bármit állít, **ezt a háborút nem kerülhetjük el, nem úszhatjuk meg, s a siker nem fog mennyei mannaként az ölünkbe hullni.**

Bár korunk sötétebb és rémisztőbb minden előzőnél, mi mégsem vagyunk hitványabbak elődeinknél, ezért indokolatlan lenne fajtánk „temetése”, vagy bármiféle önmarcangolás. Persze a tárgyilagos erőfelmérést, leltározást a saját táborunkban is meg kell ejtenünk. Biztató jövőképet csak akkor vázolhatunk fel, ha behatóan megismerjük történelmünket, páratlan kultúrkincesinket, sok évezredes hagyományainkat, s eltéphetetlen szálakkal kötődünk ősi gyökereinkhez. Tisztában kell lennünk azzal, hogy a múltunk nem mögöttünk botorkál, valami távoli, ködös homályba veszte; hanem közvetlenül alattunk van, ame-

lyen rajta állunk, s belőle merítünk példát, energiát és nyersanyagot az ország-építéshez.

A ránk váró feladatokkal akkor is meg kell birkóznunk, ha pillanatnyilag nem hoznak eredményt, s látszólag céltalanul telik el az életünk. Lehet, hogy egész nemzedékünk elbukik, előfordulhat, hogy együttesen se bírjuk megfékezni mélyrepülésünket. Számunkra ez föltétlenül tragédiát jelent, azonban semmiképp sem menthet föl kötelességeink teljesítése alól. **Felelősséggel tartozunk utódainknak, az egész nemzetnek** (s persze lelkiismeretünknek is) **abban, hogy betöltöttük-e hivatásunkat**, örök magyar küldetésünket. Egyszer el kell számolnunk arról, hogy megőriztük-e a ránk bízott értékeket, hogy tovább adtuk-e a világító lángot s magát az életet. Jaj lesz azoknak, akik kibújtak a rájuk rótt sors alól, s a munka könnyebbik végét választották, pláne önös érdekből a nemzetrontók pártjára álltak, vagy elárulták drága hazánkat!

Lehet, hogy minden törekvésünk, lelkesedésünk, alázatos és áldozatos nemzetszolgálatunk csupán egy csepp a tengerben, viszont milliónyi ilyen csepp már szinte tenger. Ha mindenki megteszi a maga dolgát, elképesztő hajtóerőket sorakoztathatunk fel a magyarság mellett! Ne felejtjük: **Isten mindenek fölött, s a Haza mindenek előtt!**

Szomorúan látom, hogy a posztkommunista „köpönyegváltás” korszakában szinte minden tisztességes népi kezdeményezés, a magyarság helyzetének javításáért indított valamennyi mozgalom előbb-utóbb zátonyra fut, vagy csírájában elhal. Ember legyen a talpán, aki ennyi kudarc után még reménykedni mer, s valami új, nagy fába vágja a fejszáját, avagy folytatja korábbi küzdelmeit eltiprásunk ellen, ill. a magyar igazság, szabadság és kultúrfölény érvényesítéséért. Mivel a politikában, a gazdaságban, netán a nyílt csatamezőn egyelőre nem sok babér teremhet számunkra, ezért **az elkerülhetetlen hazamentő harcokat legelőször szellemi-lelki síkon kell megvívunk**. Helyre kell állítanunk szétroncsolt történelmi és nemzettudatunkat, önbecsülésünket, ellopott bátorságunkat és nemességünket, sárba döngölt hitünket és életkedvünket. **Vissza kell térnünk eurázsiai örökségünkhöz, lappangó hagyományainkhoz, feledésbe merült értékeinkhez**. Csupán e szilárd, biztos alapokra támaszkodva lehet esélyünk, hogy más dimenziókban is legyőzzük esküdt ellenségeinket; s minden téren egy szerves, értelmes, örömteli életet, ill. egy fejlett, gondoskodó, vonzó országot teremtsünk magunknak.

Sokat töprengek azon, melyik utat válasszuk, miképpen cselekedjünk, hogy garantáltan előre jussunk. Szerintem **kizárólagos, egyedül üdvözítő recept nincs**, s még ha létezne is ilyen, ugyan ki lenne képes elfogadtatni az összes hazafias táborral vagy csoportocskával, ilyen széthúzás és megosztottság mellett. Nem vitás, hogy roppant kegyetlen, mohó háttérerők szorításában vergődünk, melyek a végső pusztulásunkra törnek; azonban általános romlásunkban igen jelentősek a saját vétkeink is. A gyávaság, a közöny, a becsstelen önzés, az önfeladás, a szolidaritás hiánya, az elvtelen megalkuvás, a műveletlenség, az agymosás és kisemmizés eltérése, a materiális fogyasztói szemlélet, a pénzközpontúság stb. sajnos egyre intenzívebben áthatja népünket. Tehát nem elég, ha hódítóink, lakájaink gazzetteit nyilvánosságra hozzuk és megtoroljuk, hanem tulaj-

don portákon is szigorú, elfogulatlan önvizsgálatot kell végeznünk. **Hibáinkat, mulasztásainkat számba kell vennünk, és sürgősen változtatnunk kell eddigi magatartásunkon, világnézetünkön.** E nélkül zuhanásunk megállíthatatlan, fuldoklásunk kezelhetetlen.

Nem tagadom, olykor közel kerülök ahhoz a határhoz, melyen túl minden további küszködés és áldozat fölösleges, hiszen ha megfeszülök, akkor sem érhetek el semmit. (Bajtársaim közül is egyre többen visszavonulnak, s magukba fojtják meddő keserőségüket.) De hiszen megrontóink pont ezt akarják, hogy minden hazafi feladja őrhelyét, és minden hű szív megszűnjön dobogni! Pusztán ezért is folytatnunk kell a munkát, legalább dacból! S még inkább azért, mert ez egy életre szóló hivatás, egy Istentől kapott küldetés, melyről egyedül neki tartozunk számadással. **Nem az a fontos tehát, hogy sikerrel járjunk** (bár ez sem mellékes!), **hanem hogy teljes energiáinkkal, rendíthetetlenül mindent elkövessünk az ügy érdekében. A szüntelen küzdés és nemzetszolgálat sohasem értelmetlen!** Az égi és földi teljesség – mint legfőbb iránytűnk – vezéreljen bennünket mindig, hogy legalább megközelíthessük az elérhetetlent.

Az utolsó 100 évben a magyarság hajdan dicsőséges, később kudarcokkal, vereségekkel is terhelt, de mindenkor viharok tépte, sok ezer éves történelmének olyan mélypontjára jutott, ahol már a pusztasága, fönnmaradása is veszélybe került, nemhogy megújulása és fölemelkedése. A hivatalos politika sajnos ritkán teljesítette alapvető kötelességeit népünkkel szemben, sőt nemegyszer önnön vezetőink váltak legádázabb írásóinkká, kerékkötőinkké, a fejlődés és értékőrzés elmozdíthatatlan gátjaivá. Úgy vélem, bármilyen hatalom is regnáljon Magyarország élén, a jelenlegi avult, ördögi demokráciában nem lehet képes feladatainak maradéktalan végrehajtására, ill. a nemzeti akarát érvényesítésére. **Ezért totális fordulatra, radikális rendszer-, államforma- és paradigmaváltásra van szükség; amely azonban csak a civil lakosság összefogásával és szervezett, elszánt közreműködésével érhető el.** A politikai elit sohasem működhet hatékony ellenőrzés nélkül, s nem engedhető meg, hogy az iránta támasztott széles körű elvárásokat figyelmen kívül hagyja, vagy éppen az össznemzeti érdekek, célok ellen cselekedjen, felelőtlenül és büntetlenül.

Mivel nem kevesebbet szeretnénk, mint az egyetemes magyarság mostoha helyzetén javítani, ezért tevékenységünket távlatos és magas rendű hivatástudatnak kell vezérelnie; mely nem kötődhet egyetlen párthoz, önjelölt klikkhez, ideológiai szekértáborhoz sem! Mindenkor azokat a fő stratégiai gondolatokat kell megfogalmaznunk, melyek nélkül lehetetlen bármiféle változás kiharcolása! **Sürgősen vissza kell szerezniünk eltékozolt jussunkat, mások által lezüllesztett erkölcsi tartásunkat és becsületünket!** Beteg társadalmunk gyógyításakor nem elégedhetünk meg felemás „reformokkal”, „megszorító csomagokkal”; vagyis **nem a másodlagos okokat, hanem az elsődleges, kiváltó okokat kell kiküszöbölnünk; s az életünkbe haladéktalanul integrálnunk kell azokat a vezérlő eszméket, amik a magyarságot mindmáig megtartották** ennyi vérzivatar dacára is.

A jövőben szükséges általános nemzetmentést csak olyképpen vázolhatjuk föl és valósíthatjuk meg, ha kizárólag önérdekünkre vagyunk tekintettel; az eddigi megalázó, önfeladó megfelelési kényszerek helyett. Nyilván nem rugaszkod-

hatunk el teljesen a nemzetközi erőviszonyoktól, a sokat emlegetett „politikai realitásoktól”; azonban világosan ki kell mondanunk, hogy csak azokkal működhetünk együtt bármiben, akik nem akarnak leigázni, kifosztani, gyarmati sorba züllesztzeni, vagy éppenséggel likvidálni bennünket. Jobb, ha tudjuk, hogy mindazok, akik emberszámba se vesznek minket, akik csalárdsággal vagy erőszakkal közelednek hozzánk, akik csak mesés profitot remélnék tőlünk, bizony azok ellenségeink, éljenek bármelyik kontinensen! Magyarországon **valódi áttörés a nemzet megkerülésével nem hajtható végre** (senki sem váltható meg, ha nem kívánja!), beleértve az elcsatolt nemzetrészeket és az emigrációt is. **Mindenre kiterjedő jobbító csatáinkat egyszerre kell megvívunk materiális (fizikai) és szakrális (metafizikai) síkon is;** mert egyik sem nélkülözheti a másikat, külön-külön egyik oldal sikere sem vezethet végleges győzelemre. Ezek után lássuk konkrétan azt a „**tízparancsolatot**” (**nemzeti minimumot**), amely szükséges ahhoz, hogy a Kárpát-medence magyarsága elmozdulhasson a mostani (v)álságos, csőd-közeli holtpontról egy biztatóbb irányba.

I. GAZDASÁGI-ANYAGI FÖLEMELKEDÉSÜNK ESZKÖZEI

1.) **A közrend, a közbiztonság s a törvény előtti egyenlőség mielőbbi megteremtése.** A „megélhetési” és a „fehérgalléros”, valamint a monetáris bűnözés, ill. a korrupció fölszámolása. A visszaesők és közszolgálatot ellátók „félrelépéseinek” fokozott elmarasztalása. A belső rendvédelmi szervek (rendőrség, ügyészségek, bíróságok) megtisztítása és megerősítése, az ismét kötelezően sorozott honvédó hadsereg ütőképességének biztosítása. Közhatalmi tisztséget csak átvilágított, becsületes, arra alkalmas s a nemzetnek elkötelezett személyek tölthetnek be.

2.) **Virtuális külföldi hitel- és kamattartozásunk további törlesztésének megtagadása, vagy zömének eltöröltetése. Szabadulás az IMF és a Világbank, valamint a többi globalizáló mamutvállalat és pénzüintézet karmaiból.** Nemzetérdékű gazdaság és kereskedelem kiépítése; a hazai kis- és közepes vállalkozások, mezőgazdasági kistermelők támogatása, piacaink bővítése. Munkahelyek teremtése, progresszív és családközpontú adózás, a minimálbérek emelése, a nyugdíjak értékállóvá tétele, a segélyek szigorú feltételekhez kötése. A fekete-gazdaság s a „kiskapuk” megszüntetése, a lehető leghatékonyabb foglalkoztatottság, anyagi gyarapodás és létbiztonság elérése. A kilakoltatások s a teljes egzisztenciális ellehetetlenítés megakadályozása.

3.) **A termőföldek, az ország természeti kincsei, műemlékei, stratégiai ágazatai, közművei nem idegeníthetők el,** vagy ha ezek elköttyavetyélése („privatizációja”) már megtörtént, vissza kell őket államosítani. A magyarság végzetes fogysását, elszomorító demográfiai mutatóit abortusztilalommal és megfelelő intézkedésekkel sürgősen meg kell fordítani; az idegen etnikumok esztelen betelepítését azonnal meg kell állítani, a jogcím nélkül itt tartózkodókat ki kell toloncolni.

4.) **Kórosan egyoldalú szövetségesi kapcsolataink felülbírálata.** Az összeomlás szélére jutott, vérünket szívó NATO-ban és EU-ban elfoglalt hátrányos hely-

zetünk föltárása, elkapkodott csatlakoztatásunk nyomorító szabályainak újratárgyalása, ill. a kilépésünk megfontolása. Kölcsönös előnyökön nyugvó, egyenrangú nyitás turáni rokonnépeink s a Kelet felé.

5.) Igazságot Magyarországnak! Az aljas trianoni és párizsi békediktátumok revíziója; a szétdarabolt Kárpát-medence, a csonkaországi s az utódállamokhoz került őshonos magyarság összetartozásának kinyilvánítása; elrabolt szabadságunk, függetlenségünk és önrendelkezésünk visszaszerzése. Hivatásos csendőrség felállítása, valamint önkéntes (fegyverviselési joggal bíró) nemzetőrség, rendvédelmi gárdák és polgárőrségek szervezése.

II. MORÁLIS ÉS SZELLEMI-LELKI MEGÚJULÁSUNK FELTÉTELEI

6.) A Szent Korona értékrendjén alapuló ősi Alkotmányunk megszakított jogfolytonosságának helyreállítása, s a vele harmonizáló alaptörvény, ill. sarkalatos törvények hatályba léptetése; a valódi, népbarát jogállam megteremtése. A mostani torz választási törvény fölülírása (pl. a kopogtató cédulák eltörlése, a bejutási küszöb 2-3 %-ra mérséklése, a kampánypénzek maximálása, a médiában egyforma szereplési lehetőség biztosítása stb.); a kétkamarás parlamenti struktúra ismételt bevezetése, ill. az enyhén szólva is fölösleges Alkotmánybíróság föloszlatása.

7.) Az utóbbi 67 év bűnöseinek elszámoltatása és börtönbe zárása, sanda kapzsisággal összeharácsolt vagyonának elkobzása. Az ártatlanul szenvedők és kisemmizettek rehabilitálása, ill. méltányos kárpótlása. **Az ország vezetői, a közélet résztvevői mindenkor teljes felelősséggel tartozzanak tevékenységükért;** aki ettől megriad, ne vállaljon semmilyen fontosabb tisztséget. Tilos a mindnyájunkat érintő adatok és információk eltitkolása; ellenben biztosítani kell a közszereplők folyamatos átvilágítását és ellenőrzését, mert senkiben sem bízhatunk meg korlátlanul.

8.) Az önhibájukon kívül munkanélkülivé, szegénnyé és elesetté vált rétegeket föl kell emelni, a súlyos társadalmi különbségeket valamelyest ki kell egyenlíteni. Gondoskodni kell az anyák, a magzatok, a gyermekek s a családok védelméről; a kielégítő egészségügyi ellátásról, az alapvető élelmiszerek, vitaminok és ásványi sók s a tiszta ivóvíz biztosításáról; ugyanakkor törekedni kell a káros, deviáns szenvedélyek visszaszorítására is (pl. alkoholizmus, drogfüggőség, prostitúció, homoszexualitás, destruktív szekták stb.). **Csak ép testben lakozhat ép lélek!**

9.) A közoktatást valóban ingyenessé kell tenni az óvodáktól az egyetemekig, s az elemi iskola befejezéséig kötelezővé is. A kártékony „liberális” dogmákat ki kell takarítani, s vissza kell térni a jól bevált szellemiséghez és módszerekhez. Meg kell szüntetni a további hamisításokat, s tényfeltáró (ős)történelmet, értékhardozó irodalmat kell tanítani mindenütt. Az azonos fajsúlyú intézmények legyenek átjárhatóak, a tanterv s a számonkérés pedig egységes. **Be kell vezetni a hit- és erkölcstani oktatást, valamint a hazafias nevelést;** fel kell karolni a kiemelkedő tehetségeket. Minden diáknak el kell sajátítania ősi rovásírásunkat is. Az egyházi iskolákat a világiakkal azonos elbánás illesse meg.

10.) A közszolgálati sajtó valamennyi ágában uralkodóvá kell tenni a korrekt tájékoztatást s a jó értelemben vett nacionalizmust. A kereskedelmi médiumokban is tilos a hazudozás, a rágalmazás; valamint hőseink, értékeink, jelképeink gyalázása, ill. a tudat- és erkölcsromboló kultúrmoslák közvetítése. A könyvkiadásban hasonlóképpen tartózkodni kell a silány, zavaros, amorális eszmék terjesztésétől; viszont el kell érni, hogy a magyar és a világirodalom, a történelem, a filozófia, a képzőművészetek, a zene s a természettudományok összes marandó eredménye olcsón és nagy példányszámban hozzáférhető legyen. **Azon kell lennünk, hogy a magyarság öntudatára, méltóságára ébredjen, lelkileg és hitében megerősödjön; helyesen használja anyanyelvét, s mindenkor felismerje és betöltse helyét, szerepét a világban.**

Jottányit sem szabad hátrálnunk, vagy elképzeléseinkből bármit is föladnunk. Mivel a hatalomból teljesen ki vagyunk szorítva, anyagi eszközeink és egyéb lehetőségeink minimálisak, pillanatnyilag **a sokoldalú felvilágosítást ítéljük a legfontosabbnak.** Az itthoni és határon túli magyarság széles tömegeivel kell kapcsolatot teremtenünk, s őket a népszolgálatra megnyernünk. **A Kárpát-medence a mi eredendő őshazánk,** sok évezredes életterünk, ezért **nem kerülhet idegen kézre;** az államalapító magyarság pedig soha nem válhat bennszülötté és idegen megszállók jobbágyává! **Addig nem nyughatunk meg,** amíg nemzetünket bárhonnán veszély fenyegeti, **amíg megmaradásunk, fölemelkedésünk nincs visszavonhatatlanul biztosítva.** E célért minden nélkülözést és nehézséget vállalunk kell, beleértve életünk kockáztatását is. A gyávákat, haszonlesőket, kollaboránsokat elsőpri az idő. Csak a dicsőséges elődeink cselekedeteit követő, gránitkemény **mai vitézek kitartó és vakmerő harca vezethet győzelemre.** Aki magyar, velünk tart! Aki ellenünk van, az hazaáruló, s nem méltó a magyar névre!

A Kárpát-medence csak azon népek otthona, élettere lehet, melyek képesek az államalapító magyarsággal testvéri közösségben dolgozni, a Szent Korona és Boldogasszony Anyánk segítő oltalma alatt. Bárhogy alakuljon a sorsunk, megfellebbezhetetlenül **kijelentem, hogy a magyarság vagy lesz, vagy a világ sem lesz! Bolygónk sorsa, jövője Magyarországon múlik! Isten nekünk szánta azt a feladatot, hogy aktívan részt vegyünk teremtető művében és a Sátán letaszításában.** A Kárpát-medence egésze történelmi jelentőségű korforduló előtt áll, melynek tétje nem csekélyebb, mint nemzetünk eltűnése, vagy újjászületése. Az egybehangzó jóslatok, égi üzenetek szerint az Európában s a világban hamarosan esedékes, kozmikus méretű változás kiindulópontja, spirituális centruma is édes hazánk lesz; melyre szorgalmasan és körültekintően föl kell készülnünk, hogy átvészelhessük a barbár apokalipszist.

Siklósi András önéletrajza

ELÉRHETŐSÉG:

E-mail: siklosi.andras@digikabel.hu és vsiklosia@gmail.com

FONTOSABB ADATOK:

Születési hely, idő: Nagykanizsa, 1953-06-10-én;

Anyja neve: Kékesy Éva;

Család: Vass Ildikó (feleségem, nyugdíjas fényképész), Siklósi Bálint (idősebb fiam, vállalkozó), Siklósi Gergely (kisebbik fiam, programozó matematikus);

Végzettség: geofizikus mérnök (Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem, Bányamérnöki Kar) + atomtechnikus + szállodai és idegenforgalmi ügyintéző + angol és orosz alapfokú nyelvvizsga + képesített számítógép-kezelő;

Foglalkozás: 15 évig terepi mérőcsoport-vezető a kőolajkutatásban (OKGT, Kőolajkutató Vállalat, majd MOL), 1993 óta (szabadúszó) író, költő, főszerkesztő.

PUBLIKÁCIÓK, ELŐADÁSOK: Eddig 7 *megjelent könyv* (+ 2 kiadásra készen), továbbá *versek és prózák* (tanulmányok, cikkek, publicisztikák, történelmi és nemzetstratégiai írások) *közlése* hazai és emigrációs lapokban, folyóiratokban, valamint 2003 után internetes portálokon is. 1992 óta rendezem a *Szittya Világtalálkozókat*, 1998 óta vezetem a *Turul Szövetséget*, 2000 óta szerkesztem, s részben írom a kéthavonta megjelenő politikai-történelmi-kulturális folyóiratot, a *Tárogatót*. Néhányszor különböző rádiókban és televíziókban is szóhoz jutottam, többnyire vidéken. Rendszeresen tartok beszédeket, irodalmi esteket, történelmi és kulturális előadásokat szerte az országban, időnként külföldön is, ahol magyarok élnek; gyakran magam is szervezek rendezvényeket.

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR, TEVÉKENYSÉG: Fiatalon módszeresen bejártam egész Európát és Törökországot (egyszer az USA-ba is eljutottam), különösen a Kárpát-medencét ismerem alaposan. Gyermekkorom óta sokat olvasok, főként szépirodalmat, filozófiát, vallást, néprajzot, történelmet és őstörténetet, de természettudományos és politikai műveket is. Folyamatosan járok múzeumokba, képzőművészeti és egyéb kiállításokra, olykor színházakba is. Eredeti szakmámmal régen fölhagytam, hogy más területeken is kipróbálhassam magamat. A jelenlegi munkámat, hivatásomat igazán kedvelem, s kielégíti szellemi igényeimet is; noha megélhetésemet, anyagi szükségleteimet, független háttéremet csak minimálisan biztosítja.

Szeged, 2012. 07. 12-én